

A-level Panjabi

Paper 1 Reading and Writing

Insert

Texts to be used when answering Section A Reading Question 1 and Question 3.

Question 1

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਤੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਵਾਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਪਿਊਟਰ ਤੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖੇਡਾਂ, ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੋਬਾਇਲ ਫੋਨ ਘਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਲਈ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਫਿਲਮਾਂ ਵਾਂਗ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਡਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਟੀਫੀਕੇਟ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੇਡ ਕਿਸ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਉਮਰ, ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਜੁਰਮ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਵਾਲੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੁਰਮਾਂ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੁਰਮਾਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਡਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਜਾ ਕੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਨਕਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਗਰੇਟਮੇਅਰ ਅਤੇ ਓਸਵਾਲਡ (2010) ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਨਰ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਐਂਡਰਸਨ ਅਤੇ ਬੁਸ਼ਮੈਨ (2002) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਖੇਡਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਵਧਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਾਜ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਨ ਤੇ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਤੇ ਭਾਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ, ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁਆਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਖੇਡ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਖਤਰਨਾਕ ਹਨ।

Question 3

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਬਾਬਾ ਰੂੜਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ' ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਇੱਕ ਸਾਰ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋ ਗਈ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਚਲੇ ਗਏ। ਰੂੜਾ ਆਪਣਾ ਪਿੰਡ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਭਰਜਾਈ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਲਾਗੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬਣੇ। ਉਸਦੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਰੂੜਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਭਰਾ, ਭਰਜਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦਾ ਨਾਤਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਬੇ-ਘਰ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਲੋਕ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘਰਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਜੀਵਨ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਚਾਲੇ ਤੁਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਪਰ ਇਸ ਚਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸਾਦਗੀ ਅਤੇ ਸੁਹਿਰਦਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰ ਆਦਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਦੌੜ ਦੌੜਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸਮਾਜਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਣਾ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।

ਰੂੜੇ ਨੂੰ ਧੀਆ-ਪੁੱਤਾ ਕਹਿ ਕੇ ਪਿਆਰਨ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰ ਕੇ ਤੁਰ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਵਾਂਗ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਸਰਤਾਂ ਕਰਵਾਉਂਦਾ, ਭੰਗੜੇ ਪੁਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਪਿਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕਾਰਾਂ-ਵਿਹਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂੜੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ ਕਾਇਮ ਸੀ। ਰੂੜੇ ਦਾ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਧਰਮ-ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਦਰਜਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਨਵੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਰੂੜੇ ਨੂੰ 'ਬਾਬਾ ਰੂੜਾ' ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ 'ਬਾਬੇ ਰੂੜੇ' ਦਾ ਉਹ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਸੀ।